

În mintea ta, știi că ești puțin nebun.

Ești extrem de conștient de tot ceea ce faci: mergi, gândești... Ți se cere să fii spontan, dar habar n-ai ce înseamnă acest lucru.

Ai planuri, dar nu găsești pe cineva care să te ajute să le realizezi. De asemenea, nici nu mai știi să te vinzi, deși te pricepi să le faci altora reclamă. Uneori te simți inteligent.

Alteori, genial. Dar alungi foarte repede acest gând, pentru că este atât de îndepărtat de tine, de infatuarea pe care crezi că o transmite.

Însă de cele mai multe ori, ajungi să te simți incapabil, incompetent, chiar puțin nebun, în orice caz: anormal.

Te joci sau lucrezi pe computer alături de un prieten sau coleg. Pentru tine, computerul abia dacă funcționează destul de repede. Însă pentru prietenul sau colegul tău, viteza lui de funcționare este suficientă, tu ești cel care se mișcă prea repede.

Pentru tine, cea mai mare dificultate din lume este să elaborezi un plan detaliat, acest lucru solicitându-ți o cantitate imensă de energie. Însă odată ce l-ai conceput în sfârșit și ai început să-l elaborezi, îți dai seama că prima parte ar putea fi ultima, partea a treia ar putea fi prima și așa mai departe: munca ta evoluează pe măsură ce-l creezi, într-o manieră profundă.

Te „blochezi” într-o problemă, nu mai reușești să găsești cale de rezolvare. Te învârti în cerc. Decizi, în cele din urmă, să ieși la plimbare și să te gândești la altceva. Dintr-odată, ți se „aprinde beculețul” și soluția apare, clară și evidentă.

Adesea ai senzația că gândirea ta este haotică: ai dificultăți de concentrare și sari de la un subiect la altul.

Faci, ai făcut sau vrei să faci o mulțime de lucruri: ești acuzat de instabilitate, ți se reproșează că nu știi ce-ți place, că te împiedici în fața primului obstacol. Acest lucru este valabil și în sport, activități de petrecere a timpului liber, lecturi, studii. În cazul în care călătorești, o faci ca să-ți deschizi mintea și să înveți lucruri noi, din alte regiuni sau țări, nu ca să scapi de stresul cotidian.

Uneori oamenii te enervează: ție îți este foarte clar: „Așa trebuie procedat; e foarte simplu“. Dar ceilalți acționează diferit și nu înțelegi de ce.

Nu te interesează să porți discuții despre vreme. Singurele conversații care contează cu adevărat pentru tine sunt cele care au un subiect real sau se pretează dezbaterii: îți place să conversezi, să discuți în contradictoriu doar de dragul distracției.

Te interesează multe lucruri, fără să le realizezi sau să le practici neapărat și nu ai doar o singură pasiune. Practic, gusturile tale sunt destul de eclectic.

Ești hipersensibil, chiar susceptibil și totul te emoționează. Dai dovadă de empatie față de oameni și animale.

Înveți repede și ai o memorie bună. Îți amintești mici detalii, evenimente petrecute cu ani în urmă.

Ai o imaginație bogată și, în copilărie, ai inventat multe povești în care erai eroul principal care salva lumea.

Ai tendința de a face mai multe lucruri în același timp și trebuie să te ocupi simultan de mai multe proiecte și idei.

Dacă te interesează un anumit subiect, ești în stare să muți munții din loc; dacă nu, fie nu te apuci deloc de el, fie îl începi de mai multe ori.

Ești un perfecționist pentru că știi că mereu este loc de mai bine. De fapt, nici nu vorbești despre perfecționism, ci despre realism.

În viața de zi cu zi, ai tendința de a trage rapid concluzii, de a neglija detalii, de a sări peste etape pentru a-ți atinge mai repede scopul. Ești mai degrabă intuitiv, chiar impulsiv; ai tendința de a acționa din instinct, înainte de a cântări rațional argumentele pro și contra.

Ai sentimentul că ești inadapdat, că ești spectatorul unei piese de teatru pe care nu o înțelegi, că te lupți permanent cu morile de vânt: lucrurile sunt evidente doar pentru tine, iar ceilalți nu înțeleg nimic. Ți-ai pierdut reperele și nu ai sau nu mai ai încredere în tine.

Toate aceste trăsături și multe altele te determină să fii o persoană diferită.

Da, îmi vei spune, dar toată lumea este așa.

Nu. Toată lumea poate prezenta doar una sau alta dintre aceste caracteristici; dar tu, în schimb, le ai pe majoritatea. Aici este diferența.

CAPITOLUL II

Am vaga senzație că ceva nu este în regulă

Știi că întâmpini neplăceri, dar nu știi neapărat cum să le exprimi.

Cu excepția marilor conflicte.

Este un sentiment neclar, tulburător și persistent.

S-ar putea să te gândești la multe lucruri mici, dar nu reușești să le identifici pe toate. Probabil îți stabilești un scop: să fii spontan, să fii fericit, să fii fără griji, să-ți reduci la tăcere creierul agitat care întotdeauna desface firul în patru, din cauză că te gândești constant sau obsesiv la anumite situații negative prin care ai trecut sau prin care ai putea trece.

Și probabil îți vei spune doar: ceva nu este în regulă, chiar dacă am făcut totul ca să fie bine, dar ceva nu este în regulă și nu știu ce anume.

Nu știi ce anume mă deranjează

Încă din copilărie, te-ai simțit diferit, dar fără să știi în ce sens.

Este adevărat, la 13 ani, nu te interesau fetele, chiar dacă toți prietenii tăi te îndemneau să-ți faci o prietenă.

Este adevărat, ție îți plăceau basmele, când alte fete vorbeau despre băieți, regimuri de slăbit, coafură și machiaj.

Este adevărat, ție îți place să filosofezi, să argumentezi susținându-ți punctul de vedere, să discuți, să stai la taclale, de dragul cuvintelor și ești numit tocilar, deși în sinea ta nu te consideri astfel.

Nu înțelegi de ce lumea poartă discuții superficiale, când mai există atâtea subiecte interesante de conversație.

— Vă dați seama, mi-a spus odată o femeie, îmi petreceam timpul cu fratele meu și cumnata mea. Ore întregi, ea îmi vorbea doar despre scutecele murdare ale fiului ei. Cinci minute, de acord, dar nu toată după-amiaza: chiar n-avea niciun rost!

Pentru această femeie, subiectele interesante de conversație sunt mai degrabă cele din domeniul ideilor: a face schimb de opinii, a-ți împărtăși gândurile, a analiza... A prezenta lucrurile, da, dar nu pentru mult timp.

La o petrecere, îți place să fii alături de prietenii tăi, să râzi împreună cu ei, să discuți, să schimbați păreri.

Și din senin, fără să știi ce se întâmplă, „ți se rupe filmul“, devii spectatorul unei piese de teatru care se joacă fără tine. Nu mai simți nicio plăcere: salvezi aparențele, dar nu mai ești prezent. Ci ești pierdut, absorbit de gândurile tale, încercând să înțelegi ce ți se întâmplă.

Nu știi dacă sunt inteligent sau ignorant

Dacă ai fi doar tu pe lume, dacă ai face abstracție de ceilalți, de toți cei care te înconjoară și dacă ai face abstracție și de conotații (sună arogant să te consideri inteligent), atunci da, ai ști că ești inteligent.

Și totuși îi vezi pe ceilalți, care fac cu ușurință o mulțime de lucruri banale, la îndemâna tuturor. Numai tu nu reușești să le faci, sau îți este atât de greu, încât te consideri prost.

Totuși, nu înseamnă că ești prost, ci doar că ai abilități diferite.

Pentru că tu faci alte lucruri cu ușurință, fără niciun efort.

Da, dar este normal. Și din moment ce toți oamenii sunt la fel, înseamnă că și alții pot face aceste lucruri.

Însă tu nu apreciezi aceste abilități care prezintă atât de puține dificultăți, încât îți spui că sunt accesibile oricui.

Apreciezi ceea ce nu știi să faci și nu pui preț pe lucrurile de care ești capabil.

Și nu te poți considera inteligent atunci când propriile tale slăbiciuni îți sunt evidente. Mai ales din moment ce vezi că eforturile tale de a avea succes nu duc nicăieri.

Pentru că te poți considera inteligent, poți avea toate ideile din lume, chiar și cele mai inovatoare, cele mai strălucite... dar atâta timp cât ele nu au succes și nu sunt realizate, nu ai nicio dovadă a inteligenței tale și totul rămâne doar o perspectivă subiectivă asupra minții tale.

Indiferent de domeniul de activitate, lumea intelectuală trebuie să găsească un punct de acces în realitate. Pentru că noi, oamenii, nu suntem meniți să fim doar materie cenușie și atât. Toată puterea gândului nostru se află în slujba omenirii din jurul nostru, cu care facem o punte.

Și uneori îți lipsește acea punte, acea concretizare a inteligenței tale, obținută prin intermediul unei realizări.

Uneori mă gândesc că sunt în stare de orice

— Nu este vina mea dacă am capacități. Când încep ceva, orice, reușesc și am succes.

Și totuși, în spatele acestei propoziții foarte simple, se simte foarte clar consternarea acestei fete care știe, simte că are capacități, dar întâmpină tot felul de neplăceri.

Când îndrăznești să-ți exprimi talentul, îți dai bine seama că ai capacități. Practici un sport și faci rapid progrese.

Pictura, sculptura și creațiile tale artistice sunt apreciate.

Scrii, știi să organizezi excursii, înveți limbi străine cu ușurință.

Ți-ar fi plăcut – și probabil încă mai visezi și astăzi –, să fii arhitect sau doctor, sau chiar profesor, cercetător, astronom, explorator, om de afaceri sau să lucrezi în marketing, să fii muzician, pilot de curse, să lucrezi în domeniul decorațiilor interioare, să cultivi flori, să te ocupi de catering, gastronomie, să elaborezi programe de software, să scrii cărți *etc., etc.*

Nu numai că ești interesat de unul dintre aceste domenii, dar știi că ai și calitățile necesare pentru a reuși.

În cele din urmă, înzestrat cu o multitudine de talente, uneori îți spui că ești în stare de orice.

Și totuși, nu fac nimic

Toate aceste idei, toate aceste proiecte, toate aceste realizări care nu duc nicăieri și care nu înseamnă nimic. Nimic, după părerea ta.

Picturile și sculpturile tale? Gradina ta de flori? Poeziile tale? Jobul tău?

Nimic? Calificativul lipsește.

Nimic: suficient, recunoscut, util, satisfăcător din punct de vedere intelectual, care să-ți valorifice potențialul, nimic extraordinar, original.

Absolut nimic. Nimic nu-ți este suficient, pentru că vrei să faci mult mai mult și crezi că toți ceilalți fac și mai mult decât tine.

O tânără, pe care prietenii ei – dar nu și ea însăși – o considerau o fire dinamică, mi-a mărturisit:

– Prietenii mei îmi spun că niciodată nu mă opresc, că fac prea multe lucruri. Dar, de fapt, ce anume fac? Nimic. Doar merg la film, la teatru și la concert, nu știu, cam o dată pe săptămână; fac sport, o dată sau de două ori pe săptămână; merg la expoziții, merg la plimbare, mă întâlnesc cu prietenii. Vedeți, mă ocup doar de lucruri absolut normale, chiar foarte banale, fac ceea ce fac toți oamenii, dar de fapt, nu mare lucru.

Și nu este suficient. Nu este niciodată suficient, conform criteriilor tale de evaluare. Pentru că tu știi că poți face mai mult. Acest gând devine laitmotivul vieții tale.

Dar dacă te-ai compara cu ceilalți, cu prietenii tăi, cu colegii tăi și cu celelalte cunoștințe ale tale și dacă ai crede ceea ce ți-au spus, atunci ai vedea că, de fapt, faci multe lucruri. În comparație cu ei.

Pentru tine nu înseamnă nimic; însă pentru ei înseamnă mult, chiar prea mult.

Câteodată simt că-mi pierd timpul

Ai impresia că ai mers întotdeauna pe un drum oarecum banal, fără dezastre majore, dar și fără strălucire. Totuși, un drum cam dificil.

Știi că ai calitate, dar mediul tău înconjurător nu te lasă să le exprimi.

Nu te afli în vârful ierarhiei sociale sau profesionale și ești convins că șeful tău și-ar însuși ideile tale, dacă i le-ai împărtăși.

Așa că taci, blocat într-o rutină.

Faci ceea ce ți se cere, nici mai mult, nici mai puțin, dar mai repede decât colegii tăi; și, când ți-ai terminat treaba, te plictisești.

Așadar, îți omori timpul jucându-te pe computer, visând la proiectele tale, cu acel sentiment distructiv că viața ta este o permanentă pierdere de timp.

Nu sunt nici pro, nici contra: adesea „nu știu“

— Nu știu.

Acest gen de răspuns tinde să-i enerveze pe oameni. Pentru ei, este semnul unei lipse de asertivitate, de pasivitate.

— Ce ți-ar plăcea să vezi? Un film de acțiune? Desene animate? O comedie?

— Nu știu.

— Totuși, trebuie să ai o preferință!

— N-am, mi-e indiferent.

Fie că este vorba de a viziona un film la cinema sau la televizor, a-ți exprima punctul de vedere în privința unui anumit subiect, a unei personalități politice sau în ceea ce privește calitatea muncii tale... de multe ori, răspunzi „Nu știu“ la întrebarea „Ce părere ai?“.

Îți este mai ușor să-ți exprimi preferințele atunci când ai de ales între două posibilități.

Nu înseamnă că nu ai o părere. Și nici că-ți lipsește personalitatea.

Mai degrabă, totul te interesează: ești pregătit pentru orice ți se oferă. Și înseamnă că ești extrem de deschis la minte. La nevoie, chiar dacă ți se oferă ceva care nu te tentează cu adevărat, vei

merge totuși, „să vezi“ despre ce este vorba și, dacă este cazul, îți vei schimba părerea.

În caz contrar, nu vei ști cum să alegi între „pro“ și „contra“. Vei găsi tot atâtea argumente pro, cât și contra și într-un caz și în celălalt și, prin urmare, vei rămâne la o opinie neutră.

De exemplu, în cele din urmă, în cazul unui partid politic, nu-ți permiți să-ți exprimi opinia, până nu îi cunoști programul complet. Ai părerea ta, dar o respingi ca fiind nevalidă, irațională, pentru că nu ai toate elementele necesare ca să și-o formezi.

Diferit în mijlocul oamenilor, te compari cu ei fără încetare și fără succes.

Tot ce este normal pentru ei este anormal pentru tine și invers.

Ai un sentiment de neînțelegere, de neîmplinire, de nerealizare, care te determină să te simți solitar, pentru că ești prea diferit. Solitar, dar nu singur, pentru că ai prieteni și ești îndrăgit.